

Resebrev 6

Lagos – Vilamoura – Vila Real de Santo Antonio – Mazagon – El Rompido – Ayamonte - Gibraltar

28 augusti – 16 september

Först vill vi tacka för den stora respons vi får för vår hemsida. Det är många som följer våra äventyr och senast vi var inne så hade vi haft över 1200 besökare. Men lova att inte läsa våra brev på arbetstid. Vi har fått ett fax från Svenska Arbetsgivareförening där dom ber oss skriva kortare brev då arbetsplatserna blivit lidande och då särskilt Nordbankens kontor i Göteborg. Vaknade "tidigt" på morgonen av konstiga ljud i båten, vad kan det vara? Vi lyssnade igen, skakade på huvudet. Ljuden blev två och upp i vår säng hoppade två varelser som visade sig vara Eric och Camilla. Det blev en morgon som tidigare med alla i sängen. Camilla hade mycket att berätta och vi lyssnade med stora öron av vad som hänt i det lilla landet i norr. Som vanligt under sommarmånaderna händer inte så mycket förutom att vädret varit jättebra. Eric hade vuxit mycket och Camilla hade stannat i växten.

På kvällen innan överlämnade Camilla post, hälsningar och presenter från barnen och barnbarnen. Det blev en liten julafton. Några fönster- eller bruna kuvert fick vi inga för dom hade Mikael tagit hand om.

Vi fixade frukosten och satte oss i sittbrunnen och solen. Camilla fick förståelse för varför vi hade monterat en bimini. Vi orkade inte sitta så länge för nu var det varmt. Vi packade lite förnödenheter för en dag och satte oss i hyrbilen med luftkonditionering. Efter ett par minuter när det var svalt och skönt var vi framme vid en supermercado och det var dags att gå ut i värmen igen. Eric klagade inte och det visade sig att han klarade värmen bra här nere. Vi köpte lite av varje bl a blöjor och barnmat. Nu hade vi både "food and after meal equipment" till Eric. Vi körde kassarna till båten och fortsatte vidare ut på en rundtur. Givetvis så hade vi fixat en bilbarnstol så Eric satt säkert (information till Lasse). Efter att ha kört runt några timmar längtade vi till havet och att hoppa i vattnet. Vi lämnade tillbaka bilen, gick till baka till marinan, lossade förtöjningarna och tuffade ur hamnen och ut i en härligt svalkande och smekande vind. Utanför pirarna släppte vi ankar och stängde av motorn. Det tog inte många sekunder innan vi vuxna hade hoppat i vattnet. Vi blåste upp swimmingpoolen som vi köpt och placerade den i sittbrunnen. Först var Eric lite trevande men efter en stund så hoppade och skuttade han och skvätte ned allt som fanns omkring.

Camilla och jag körde runt med Filiokus och beskådade alla turister som låg och brände sig på stranden. Engelsmän är lätta att känna igen för antingen är dom kritvita eller så är dom rödskära. Vi körde in i några grottor men där var det ibland trångt på grund av alla småbåtar som kör omkring turister. För att hitta sevärdheterna så var det bara att följa efter dessa båtar. Efter denna tur hade vi sett allt som finns på vykortet.

I två dygn låg vi kvar på svaj och Camilla lapade girigt i sig solen. Vi hade bra fäste för ankaret så vi låg tryggt fast det tidvis var frisk vind. Det är härligt att sitta i den svalkande vinden.

Vi seglade vidare till nästa hamn som skulle bli Vilamoura. Plötsligt dök dom upp. Framför oss hoppade delfinerna och dom sam fram till oss och lekte runt båten. Camilla studsade in i ruffen och hämtade sin kamera och Eric tittade med stora ögon. Denna dag var delfinerna särskilt leksugna och gjorde stora hopp ur vattnet. Som vanligt var det en fin dag men slutligen måste vi gå in i hamn för att få en plats. Vilamoura har en stor och en ganska nybyggd semesteranläggning med en mycket fin marina. Efter att ha stannat till vid waiting pontoon, checkat in och fått vår plats gick vi in i hamnen och förtöjde. Stön, varje sådan

incheckning tar minst en halvtimme om det inte är någon som är före för då tar det längre tid. Här var det vindstilla och mycket varmt. Vid bryggan låg stockholmståten s/y Nickan med Monica och Ulf ombord. Dom är som vi medlemmar i Oceanklubben och vi träffade dem i Stockholm på Pampas Marina på avskedsfesten för oss som skulle segla iväg. Monica och Ulf skulle segla vidare dagen efter till Gibraltar och vidare upp längs den Spanska kusten för att finna en vinterplats. Dom sa att man måste vara ute i god tid för att finna en plats. Vi bad dem att höra av sig till oss när dom fann någon bra hamn.

I hamnen var det riktigt glassigt och inte så där speciellt roligt att vara. Här var det bara turism och vad det innebär såsom bilder på maten vid restaurangerna, massor med souveniraffärer, glassbutiker och annat tingeltangel. Serviceanläggningen för båtar var mycket bra och med fantastiskt lyxiga och fräscha toaletter och duschar. Inredningen var i teak och snyggt kakel och det var svagt parfymrat.

Vi seglade vidare efter att äntligen ha hittat en supermercado som inte bara hade frukostmat. Nu var målet Vila Real de Santo Antonio. Vi var tvungna att gå i en smal utprickad ränna in i floden Guadiana som gränsar Portugal och Spanien. Vi var sent ute och det var mörkt när vi gick in varför vi gjorde det mycket sakta. Inne i floden var det ingen utprickning men vi såg i kortet att vi måste hålla nära den Portugisiska sidan och rännan var tidvis smal. När det är mörkt är det bra att använda radarn då man med den kan avläsa avstånd. När vi kom fram till marinan stod där en man som anvisade plats. Incheckningen tog tid som vanligt. Vi fick visa alla pass som vanligt och när tullaren såg Eric's pass och jag sa att det är el capitan skrattade han. Jag bad om en stämpel i hans pass men det gick inte för det kan man bara få om går in i ett eller kommer från ett icke -EU land. Jag sa till honom att det kan han väl fixa i alla fall men se det gick inte, finns det en bestämmelse så skall den följas punkt slut.

Middagen intog vi på segelklubben. Vi åt grillad svärdfisk som smakade bra. Eric hade redan ätit middag så han fick titta på, ivrigt uppvaktad av en liten portugisiska som inte hade lärt sig att tala. När vi ätit färdigt var det sent och vi var bland de sista gästerna. Vi gick raka vägen hem till Hokus Pokus, Ulla och Eric somnade direkt. Camilla och jag tog varsin cappuccino och satt och pratade en stund innan också vi drog oss tillbaka.

Pang, pang pang pang pang. Nu var det helg och det smällde i luften. I Portugal smäller det när det blir helg. Det är någon religiös tradition. Erick skrattar varje gång och det första han kan säga är pang pang. Det tycker Ulla och jag fast Camilla håller inte med då hon tycker att ett läte låter som mamma och samma läte pappa. Vi tog en promenad i en helgtyst stad, de enda affärerna som var öppna var de som säljer handdukar. Till sist hittade vi en supermercado så det blev att gå tunga tillbaka till båten. Camilla hade med sig en barnvagn vilken många gånger fick fungera som matvagn. Eric fick gå eller bäras. Ett stort tack till Katarina som lånat ut vagnen. Vi testade och den klarade minst 25 kg. Hjulen smörjde vi så den är nästan som ny igen.

Jag tog en tur med Filiokus runt i floden och över till den Spanska sidan och Ayamonte, en sträcka på endast någon sjömil. I Vila Real de Santo Antonio var det inte mycket att se och då det dessutom var helg och allt var stängt gick vi vidare till Mazagon och Spanien.

Inklareringarna blev något enklare och allt sköts på ett ställe. Nu vill man bara se passet för skepparen, stämpel gick inte att få.

I Mazagon såg det inte så trevligt ut då marinan ligger för sig själv. Marinan var nybyggd men det var inte helt inflyttat i restauranger och butiker. Vi satsade på badstranden varför fika och badkläder packades ihop. Ulla, Camilla och Eric gick till stranden och jag transporterade allt inkl barnvagn med Filiokus. Det var varmt och Eric badade och tyckte det var gott i vattnet. När vi skulle tillbaka till båten igen åkte Eric med mig men han gillade inte motorljudet och blev ledsen. Tillbaka i båten tog Camilla emot och han blev snart glad igen. Vi tog en promenad på vägen och efter en liten krök dök ett litet samhälle upp som visade sig vara trevligt. Vi passerade en frisersalong och jag passade på att göra ett försök för jag hade inte

blivit klippt sedan vi var i Marstrand. Salongen var fylld av tjocka damer varav en var frisörska. Med teckenspråk talade jag om att jag ville bli klippt. Med hjälp av alla andra kunder och bl a av en stor dam som fick tårna klippta (hon kunde nog inte själv) förmedlades budskapet om att jag ville bli klippt varefter en tid bestämdes om 20 min. Jag väntade på en soffa på utsidan. När det var min tur dök det upp en liten normalbyggd tjej som tog sig an mitt långa hår. I salongen pågick ett ivrigt kacklande av damerna. Jag fick betala 1200 pesetas vilket motsvarar ca 60 kronor. Innan vi seglar tillbaka till Sverige skall jag klippa mig. Ulla, Camilla och Eric gick vidare medan jag klipptes och jag hittade dem på en servering som vi kommit överens om. Här intog vi förfriskningar innan vi handlade mat. Jag tycker inte att vi gör annat än handlar mat. På tillbakavägen blev också Ulla behandlad på salongen. Ulla fick betala 120 kronor. Nu såg vi båda välvårdade ut.

Nu bar det vidare till el Rompido. För att komma dit fick vi gå upp i en ny flodfåra. I mynningen är det lite vatten varför man bör gå in när det är flod. Här skall det vara mycket populärt bland seglare att gå. När vi kom fram ankrade vi upp i den starka strömmen och fick bra fäste. När tidvattnet gick ut låg vi med aktern mot vinden fast det blåste 7 sekundmeter eller efter skalan som används här 4 Beaufort. Vi tog Filiokus iland och promenerade runt i byn. Det var siesta och vi såg inte många människor förutom några som satt och pustade under parasoll på cafe' s.

Vi pustade också ut och inväntade att butikerna skulle öppna igen, mer mat. På gatorna sprang många lösa hundar. Fastän det var en liten fin by så var det mycket hundbajs på gatorna, faktiskt det mesta vi sett. I skuggan på några träd stod några hästar bundna och vid några andra träd en åsna. Vi låg kvar i två nätter. När vi skulle gå var det lite trixigt att få upp ankaret då vi återigen hade vinden in från aktern och ankarkättingen alltså under båten och det bara var 3 m djupt. Ulla fixade ankarspelet perfekt som vanligt och vi var loss.

Nu seglade vi tillbaka och gick till Ayamonte och floden Guadiana. Vi fick Vila Real de Santo Antonio om babord och om styrbord hade vi Ayamonte. Även denna gång var det kolsvart och hamnen verkade full. Camilla rodde runt i Filiokus och hittade flera lediga platser och som vanligt längst in. Här låg vi bra. Camilla och jag fixade tillbehör och jag gjorde en Paella. Camilla hade tagit med sig några recept som hon plockat på nätet. Då vi inte hade allt gjorde vi en mix av 3 recept. Resultatet blev kanon och mycket bättre än den vi åt på restaurang i Mazagon. Hoppas att jag kommer ihåg hur jag gjorde.

Här i Ayamonte pågick det en stor religiös helg varför alla butiker var stängda mellan torsdag och måndag. Idag var det fredag och allt var stängt förutom Farmacias som alltid tycks ha öppet. Festligheter pågick i hela stan. Det är stor skillnad på Portugal och Spanien. I Spanien är det trevligare och allting mycket enklare och framförallt mycket billigare. Vi hade trott att det var billigt i Portugal. Fast i Portugal pratade man mer engelska. Här i södra Spanien är man mycket dålig på detta. Vi börjar också märka en markant skillnad på attityder. I norra Spanien och längs atlantkusten i Portugal var det inte mycket båt och alla var mycket hjälpsamma och bemötande när vi kom. Efter Algarve blir det trängre med båt och vi möts inte längre av samma hjärtlighet som vi gjorde tidigare. Men allt är fråga om nyanser och om hur vi själva uppträder och nu var vi ju nyklippta och såg trevliga ut. Ett stort fyrverkeri avfyrades varje kväll och en musikkår paraderade genom staden. På lördagskvällen var det en samling i en stor kyrka och alla i staden var upplädda till fest. Damerna bar stora hårprydnader i spets med kam och fläktade sig med solfjädrar. Småflickorna hade spanska kreationer, välsminkade och med fina skor. Gubbarna gick omkring som stolta tuppar. Hönan Agda gick inte säker denna kväll. En procession startade med präster musikkår ”störbärare” och fanbärare efter detta bars av osynliga män (som gick under skapelsen) en jättestor sak med ett helgon på toppen och en massa gurlanger och religiös utsmyckning som måste väga jättemycket. Det var ett hundratal människor i tåget, borgmästare, militärer, honorarer sist kom pöbeln. Man gjorde många pauser, kanske för att vila. Det hela tog ca 3 timmar och

slutade på ett torg nära hamnen där massor av stolar var uppställda på båda sidor. Här var det bokade platser. Det hela avslutades med ett jättestort fyrverkeri och pang pang till Eric's förnöjelse. Det sista beskådade vi från ett kafébord. Eric fick åka racerbil som inte förflyttade sig framåt.

Nästa dag letade vi återigen efter en öppen supermercado och hittade faktiskt en. Vi hade tidigare frågat efter ett internetcafe och fick på ett ställe, där man arrangerar utflykter längs floden ett tips om ett internetcafe. Vi gick dit men pc'n var kaputt. När vi satt på caféet senare på kvällen gick en man förbi och jag hejade för jag tyckte mig känna igen honom. Efter en stund kom han fram till oss och frågade om vi fick tag på internet. Det var mannen som arrangerade resor. Jag förklarade vad som hänt och han erbjöd mig att få låna hans PC och att han inte brukar låna ut den. Vi hade en trevlig pratstund och dagen efter knallade jag dit och fick kontakt med yttervärlden.

Mannen som heter José fixade även en hyrbil till oss. José är portugis och hade bott i Spanien i fyra år, han berättade att hans affärer gick bra och att han hade en passagerarbåt för utflykter och en 15 m segelyacht som han har till uthyrning. Jag frågade honom vad som var billigt i Portugal för spanjorer. Han sa att ingenting var billigt i Portugal förutom att hyra bil, detta på grund av skatter och pålagor. Givetvis så kände han någon som hyrde ut bilar i Portugal och han fixade ett bra pris vilket också stämde så här i efterhand.

Allt har ett slut och nu var det dags för Camilla och Eric att resa hem igen efter 14 dagar i solen.

Jag traskade bort till min vän José för att hämta hyrbilen. Han körde mig till Portugal, en bilfärd på 30 min till biluthyrningsfirman. Bilen fick jag lämna tillbaka hos José på kvällen dagen efter. Jag hämtade Ulla, Camilla och Eric och körde till Faro flygplats.

Vi kom i lagom tid för alla medresenärer hade checkat in så Camilla och Eric gick rätt igenom. Helt plötsligt så var vi ensamma igen. Vi utnyttjade bilen och körde bl a till Isla Christina. Vi åt en sallad på ett turistställe i mynningen utanför Ayamonte. Då vi hade bilen så passade vi på att storhandla för nu var högtiden slut och alla butiker var öppna igen.

Vi fick ett SMS meddelande. Det var från Jonas och han skrev att vi inte skulle segla till Afrika för det hade skett ett terroråd i New York och att det kanske blir farligt i Afrika. Efter en stund fick vi telefonsamtal från både Jonas, Camilla och Mikael som berättade vad som hade hänt. En eloge till dem. Vi var först i marinan som visste vad som skett.

När jag senare lämnade tillbaka bilen så hade dom sin tv på och jag kunde se vad som hände och det var ingen trevligt. För internet uppkopplingen ville han inte ha betalt. Jag gav honom senare i present ett nubbeglas med svenska flaggor på och en miniatyrflaska med svensk snaps vilket José och hans fru uppskattade.

José hjälpte mig också med att skaffa ett spanskt telefonkort. Han följde med mig till affären och översatte då dom inte pratade engelska. Vi blev riktiga kompisar.

Dagen efter berättade en Schweizare i marinan att han hade suttit på ett café där dom hade TV på och som visade fotboll, i halvlek kom nyheter där dom visade vad som hände i New York, han trodde att det var ett reklamslag för någon ny film och det tog en bra stund innan han fattade att det var allvar. Vem gjorde egentligen det? Vi fick via Camilla reda på att Lotta och Robin var oskadda vilket var mycket skönt att få reda på.

Jag gick på jakt efter engelska tidningar men jag hittade inga. I Portugal fanns det ett utbud av utländska tidningar men här i Spanien är det på vissa ställen svårt. Dagen innan när vi gick runt och tittade i skyltfönstren såg jag en liten gitarr, nu köpte jag den. Jag förberedde mig för mötet med Ulla. Jag har hela tiden predikat att nu är båten full och ingenting mer skall ombord. Det syntes ingen ombord när jag kom till marinan. Gitarren var för stor för att gömmas bakom ryggen. Givetvis så hade Ulla haft parabolerna på för hon satt inne i ruffen och väntade på vad jag skulle ha för förklaring. Hon sa att hon redan kvällen innan när vi såg

gitarren visste att jag skulle gå och köpa den. Gitarren finns nu ombord. Tom Dooley kommer att uppleva en renässans här i södra Spanien i vinter.

Dagarna går och vi vill vidare. Vi bestämde oss för att segla till Gibraltar dit det är 120 nm varför det blev en nattsegling. Vinden var fin och vi hade det härligt med en fin slör i 7-8 knop. Även nu fick vi se delfiner. Natten kom och vi bestämde oss för 2 timmarsvakter. På småtimmarna avtog vinden så mycket att vi bestämde oss för motorgång. Jag väcktes bryskt av Ulla för nu var det min tur och hon var trött. Hon hann inte säga meningen fullt ut förrän hon sov djupt Innan hon somnade in pekade hon på ett fyrljus om styrbord och sa att det var Tanger. Vi hade passerat Trafalgar. Ulla hade inte sett så många båtar på sin vakt men nu närmade vi oss hörnet och Tarifa och mängder av lanterne ljus dök upp från fartyg på väg ut från Medelhavet. Nu började ljus också synas från byar på Afrikasidan. När vi kom närmare Tarifa mötte vi en hel hord av fiskebåtar som var på väg ut för att fiska. Det var mellan 50 – 75 båtar. Ulla fick sova vidare. När vi passerat fyren väckte jag Ulla för det började bli ljusare.

Efter en stund luktade det kaffe och Ulla dukade upp frukost med kokt ägg i sittbrunnen vilket smakade förträffligt. Klockan åtta checkade vi in på waiting pontoon i Gibraltar. Här var det 3 instanser, först hamnmyndighet, emigrationskontor och sedan tull. Som tur var så är det i samma byggnad. Nu fick vi kalla på en av de tre marinorna via VHF och vi ropade upp Marina Bay och blev anvisad en plats där en man väntade och tog våra förtöjningar. En man stod och vinkade på en av pirarna vilket visade sig vara Vagn på s/y Bonita. Jag checkade in på marinans kontor och vi kunde ta rast. Utanför i bukten låg många fartyg för ankar. Vi sidan om oss på ett avstånd av ca 200 m låg landningsbanan. Vi besvärades inte mycket då det bara är ca 4 landningar och avgångar per dag. Alla går till London.

I hamnen låg flera båtar som vi träffat tidigare och vi hejade på dem.

I Gibraltar är det hög puls med massor av människor. Och vi traskade runt och uppsög den internationella atmosfären. Vi träffade Vagn och Annie och gick en promenad med dem till Spanien. Mycket underligt, man går över startbanan när man skall ta sig till Spanien. När det skall komma eller gå ett flygplan så ljuder det en sirén och bommar fälls. Sedan öppnas dom igen och folk och bilar kan passera. Vägen är inte utmärkt. På den engelska sidan bad Ulla en tullare och vi fick stämplor i passen. Tillbaka i Gibraltar blev vi bjudna på en öl på en pub. Det måste vara så att det är mindre kvällar än mornar. Nu var denna kvällen slut.

På morgonen vid frukost märkte jag att jag fått små hår på knäna och kom ihåg att jag läst av andra långseglare att om man burit shorts en längre tid får man hår på knäna. När man bär långbyxor slits knäna och dom blir blanka.

Vi fick ett tips från Vagn och Annie och det var att ta en taxi upp på klippan. Bilen väntar medan man ser de olika sevärdheterna och man slipper att vandra runt i värmen. Vi gjorde som dom sa och hittade en sådan taxi som tog oss upp. Först besökte vi en utsiktsplats och sedan grottan St Michael's Cave. Efter att ha traskat runt i grottan så bar det av högst upp där det var en vidunderlig utsikt runt Gibraltar. Tyvärr så var det dis över havet så vi såg inte Africa. Här uppe fanns aporna och dom var mycket orädda och brydde sig inte om turisterna. Om man matade dem med nötter hoppade dom upp på axlarna vilket två av dem gjorde på Ulla. Överallt skuttade det apor i olika åldrar, från små ungar till större apor. Det finns ca 250 apor. Churchill lär ha sagt att så länge det finns apor på Gibraltar så förblir det Engelskt. Vid något tillfälle minskade antalet apor varför Churchill beordrade militären att återställa och sköta om beståndet. Det finns flera teorier om varifrån aporna har kommit och en är att dom fanns när Afrikas kontinent satt ihop med Spanien och Gibraltar. Då var Medelhavet ett innanhav eller en saltöken. En förskjutning uppstod och sundet mellan Afrika och Spanien bildades. Efter att ha sett oss mätta på aporna bar färden vidare till The great Siege Tunnels vilken är en utgrävning eller snarare en uthuggning av gångar i berget med hål för kanoner,

alltså en befästning för att försvara Gibraltar mot Spanien. Tunneln byggdes för att få upp kanoner på berget. Denna uthuggning skedde för hand och skedde mellan 1779 – 1783. Nöjda efter ett par trevliga timmar transporterades vi ned till stan igen och vi pustade ut med en god lunch på stan.

Nästa dag gick vi och såg en botanisk trädgård och gick sedan en bra bit för att se en gammal kanon på 100 ton. Att vi bara orkar. Vi orkade mer men det får vi återge en annan gång. Vi har blivit med TV. Här hittade vi en liten TV som klarar olika länder och till ett bra och nedprutat pris. Sedan var det att hitta en bra båt-antenn vilket inte visade sig vara så enkelt men till slut lyckades vi. När vi skall hinna se på tv vet vi inte men kanske till de långa vinterkvällarna när vi ligger still kan den vara bra att ha. Efter dom tragiska händelserna i New York ökar behovet av nyheter.

I Gibraltar hände mycket och vi träffade många trevliga båtgrannar. En tragisk historia händer en morgon när jag var iland för att köpa morgonbröd. En engelsman frågade mig, mår den damen bra? och pekade upp på en balkong där det satt en dam på räcket med benen över kanten. Hon ropade eller snarare skrek ibland och böjde sig ut för att hoppa. Hon vågade inte ta steget. Efter en stund kom det en tillkallad polis som tog sig upp för balkongerna och över till henne och fick in henne. Vi får hoppas att hon mår bättre idag.

Bonita avseglade med mål Porto Santo nära Madeira. Dom skall segla över till Västindien i november.

Efter flera trevliga dagar lämnar vi Gibraltar och sätter kurs mot Estepona. Nu börjar vårt jagande efter en vinterhamn. Efter att ha funnit en plats kan vi segla runt men har en egen plats som vi kan komma tillbaka till och där vi ligger bra.

I skrivandets stund är vinterhamn ordnad och vi kan tryggt fortsätta vår rundsegling, men detta får ni läsa om i vårt nästa resebrev.

Det är fortfarande sommar här med vattentemperatur på över 22 - 23 grader till havs.

Med goa seglarhälsningar.

Mats och UllaVi har nu bestämt och bokat flygbiljetter hem för att fira jul och nyår i Göteborg. Vi har skaffat ett spanskt telefonabonnemang till vilket ni gärna får ringa: 0034-626 559 219